STEVE PERRY

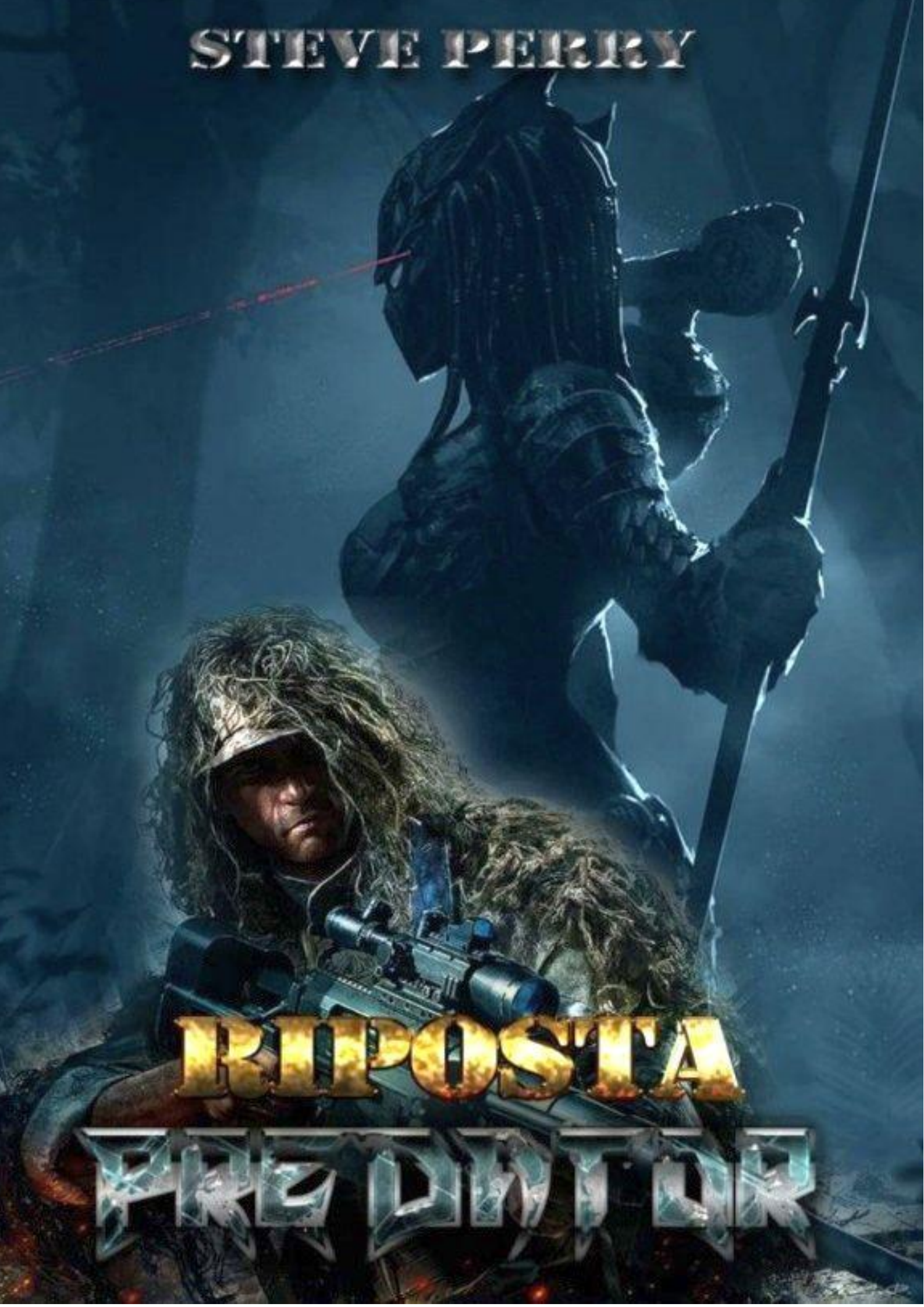

RIPOSTA

PREDATOR

Steve Perry

RIPOSTA

versiunea în limba română

UNCRIS

Ceva nu e în regulă.

Vechiul „senzor" nu prea a fost activ, doar câte un *bip* din când în când, după dezastrul de acum nouă ani din Alaska, dar acum era acolo, mai puternic ca niciodată.

Ceva nu e în regulă. *Pericol*! *Moarte*!

Sloane nu s-a oprit, a continuat să meargă, ocolind bătrânul stejar, unde vechea potecă făcută de căprioare cotea în pădure. Păsările ciripeau, dar el nu auzea nimic altceva în afară de propria răsuflare şi paşii uşori.

Era cineva acolo.

Cine? Motocicliştii? De la laboratorul de methadonă din rulota cea veche parcată lângă iazul din adâncul pădurii?

Neh, nu ei. Clovnii ăia tropăiau prin pădure la o turmă de rinoceri; îi puteai auzi de la o milă depărtare. Erau ei nişte idioţi periculoşi, dar... *nu era vorba de ei*.

Era o dimineaţă înnorată de vară în Oregon, iar el încă mai era niţel înţepenit – pe vremea asta, îi trebuiau uneori câte 20-30 minute până să înceapă să *funcţioneze*. În tinereţe, bântuia prin jungla din Vietnam cu un rucksack cu echipament complet, muniţie de rezervă, carabina cu lunetă, 25-30 kg de căcaturi cazone, şi putea oricând să se trezească din cel mai adânc somn, să-şi pună rucksackul în spate, să meargă 10 mile dintr-o suflare, să ochească şi să doboare un *Charlie*[1] de la 500 m cu o singură împuşcătură seacă. Avusese talent la treaba asta. Dar, *fuse-şi-se-duse*. Acum se apropia aniversarea zilei de naştere, cu un număr mare urmat de un zero, iar el nu prea mai putea ţine pasul...

Cineva îl supraveghea. Şi el ştia.

Dar nu voia să-i lase să-şi dea seama că el e *pe fază*.

Poteca cobora lin, şerpuind printre brazi şi arini. De obicei, ţânţarii nu prea erau activi la o asemenea oră matinală, iar el îşi planificase o plimbare de cinci mile, după care să se întoarcă înainte ca Mary să se trezească.

Acum, însă... nu. Acum, trebuia să-şi scurteze plimbarea şi să se întoarcă acasă, unde avea cele necesare.

Trecuse mult timp de când simţise nevoia de a purta o armă. Avea în buzunar un briceag, un aşa zis „pumnal" tactic „zero toleranţă", dar nu era o armă serioasă, având o lamă de doar 7 cm.

[1] Charlie – poreclă dată de americani luptătorilor nord-vietnamezi.

Ca ranger forestier în Denali[2], avea în dotare o carabină care putea stopa atacul unui grizzly de mărimea unei mici camionete. Necesară acolo, nu aici.

Zilele acestea, văzuse veverițe sau iepuri, şi se părea că pe aici nu exista nici o urmă de urs, nici măcar din aceia negri pe care îi puteai alunga aruncând pălăria spre ei.

Era destul de bun în pădure şi putea depista un eventual urmăritor. Acum nu-i putea vedea, dar ştia că erau acolo.

Rău. Şi ştia de ce.

S-au întors. *Alien*ii ucigaşi care-i urmăriseră pe el şi pe Mary când erau în Alaska. Cei a căror prezenţă misterioasă a fost muşamalizată de către guvern, chiar dacă au ucis mai mulţi oameni.

Şi dacă erau aici? Erau pentru că au venit să-l caute pe el. Prea mare coincidenţa. El a ucis câţiva dintre ei, iar ei l-au urmărit şi depistat, după atâţia ani, că să-l pedepsească. Nu exista nici un motiv obiectiv ca să creadă asta..., dar de *asta* era vorba.

La fiecare pas pe care-l făcea, aştepta ca unul dintre acele globuri de energie folosite de *predator*i să-l străpungă şi să-i cauterizeze gaura făcută prin el. Şi să fie mort înainte de a cădea la pământ.

A schimbat direcţia, spre casă. N-au tras în el.

De ce?

După ce a ieşit din pădure şi s-a îndreptat spre casă, părul de pe ceafă s-a aşezat la loc; senzaţia că este urmărit a dispărut.

Ei au fost, dar nu l-au ucis.

De ce nu?

Mary se trezise şi era îmbrăcată în vechea ei cămaşă de noapte albastră din flanel, şi prăjea ouă în tigaia neagră. Încă se ţinea foarte bine la 55 ani, fiind cel mai bun lucru ce i se întâmplase lui, în ciuda felului în care s-au cunoscut. Fratele ei mort, urşii ucişi, creaturile...

El a traversat bucătăria, drept către debaraua unde era seiful cu arme. A format cifrul, a tras de uşa grea şi a scos MegaBestia, carabina GNR cu ţeavă scurtă calibrul .610 şi a încărcat-o. Un singur glonţ, fără încărcător, cu levier, bazată pe modelul ***Ruger*** no. 1.

Doar un glonţ, dar o lovitură în plin ar fi oprit pe loc şi asaltul unui elefant. Făcea o gaură printr-un zid de cărămidă.

---

[2] Denali – masiv muntos & rezervaţie naturală în Alaska, SUA.

Din bucătărie, Mary a întrebat:

— Iubitule? Ce se-ntâmplă?

l scoase şi revolverul BFR din seif şi-l încărcă: cinci cartuşe de calibrul **.500 Max**. Acum se simţea mai bine. Putea riposta.

Mary a ieşit pe hol.

— Sloane? Ce-i?

— S-au întors.

— Oh, fir-ar...

El nu a trebuit să spună despre cine e vorba.

Nakande a mârâit către sine.

— Ce-i? a întrebat Vagouti.

—Acesta este Lunetistul? Este bătrân, se mişcă încet. Nici măcar nu e înarmat. Doi dintre noi? Şi un copil îl poate doborî?

—Aparenţa poate fi înşelătoare. Ştii ce a făcut. De aceea vânăm împreună.

El dădu din cap. Da, da. *Povestea* era bine cunoscută şi spusă adesea. Un vânător de Vânători, un *ooman*. Atunci când s-a întâmplat, fragmente de înregistrări au fost trimise înapoi către navă, destul cât să spună ce s-a întâmplat, *Povestea*. Dar... uite la el. Tremura de bătrâneţe. Victoria ar fi fost lipsită de importanţă, un trofeu inutil. Toată călătoria interstelară, pentru... *asta*?

— Vreau să mă dezmorţesc puţin, spuse ea.

El îi răspunse imediat.

— Casa pe roţi, care miroase urât. Toţi sunt înarmaţi şi tineri. Va fi un exerciţiu bun pentru dezmorţire.

— Ce trebuie să facem? Să chemăm poliţia?

Sloane a dat din cap.

— Şi ce să le spunem? Că mai mulţi alieni care seamănă cu **Wonder Wart-Hog** şi care în urmă cu nouă ani au ucis o grămadă de urşi şi oameni în Alaska au venit iar după noi, din spaţiu? Ne-ar închide la balamuc. Dacă ar ajunge aici la timp...

— Federalii ştiu despre ei.

— Mda, dar care federali? Şi cât le-ar trebui să trimită până aici o echipă de la operaţiunile speciale. Nu cred că putem aştepta.

Ea s-a îmbrăcat cu blugii şi cu un pullover flanel şi şi-a pus ghetele.

— Fugim! spuse el. Luăm camioneta şi plecăm, departe şi repede.

— Cum ne-au găsit?

— Nu ştiu. Au nave spaţiale, au tehnologie superioară... nu contează, ne-au urmărit.

— Crezi că vin să ne ucidă?

— Da. Nu ştiu de ce nu m-au doborât în pădure.

— Erai neînarmat. N-ar fi fost *sportiv*, nu-i aşa?

Sigur că da. Predatorii ucideau uriaşii urşi grizzly folosind doar lamele de pe braţ. Nici un vânător adevărat nu va simţi vreo bucurie trăgând ca la ţintă fixă. Ei voiau prăzi care să riposteze. El a demonstrat-o suficient de bine.

— OK, uite cum stă treaba. Ne luăm bagajele de urgenţă. Când ajungem la Portland, tu cobori, iei o cameră, iar eu voi...

— Nu. N-ai să-i atragi departe de mine. Trăim împreună. Dacă murim, atunci murim împreună.

— Mary...

— Discuţia este închisă, Sloane.

Asta e. Întotdeauna, în discuţiile contradictorii, ea avea ultimul cuvânt. Era prea bună pentru el.

— Dacă le-au trebuit 9 ani ca să ne găsească, poate că-i putem îndepărta de pe urmele noastre, acum când ştim că ne caută. Nume noi, alt loc.

— Deci, avem un plan, spuse el.

Dar când au ieşit afară la camionetă, toate cele patru cauciucuri erau tăiate franjuri. Vehiculul nu mai putea pleca nicăieri.

— Eh, suntem în budă!

Harvey a izbit cu umărul în canatul uşii rulotei când voi să iasă afară. Iarăşi.

— Fute-m-aş..., spuse fără ură.

I se întâmpla tot timpul: uşa era îngustă, iar el avea 1,95 cm şi 124 kg.

Îşi scărpină pieptul gol; noul tatuaj „88” îi provoca mâncărimi. Măsa-n cur de *artist*, o fi folosit ace murdare; tatuajul fusese făcut acum două săptămâni şi tot avea mâncărime. Va cere un discount data viitoare când şi-l va face pe următorul.

Se apropie de copacul uriaş, îşi trase fermoarul de la blugii jegoşi şi se pişă pe scoarţa acestuia. Blestemata aia de toaletă din rulotă se umpluse iarăşi. Martin ar fi trebuit să o golească, dar acesta *degusta* propriul său produs atât de mult, încât în majoritatea timpului era *lemn*.

Din spatele său:

— E nevoie de o valvă nouă. Ca să o pot goli.

Vorbeşti de lup...

— Şi cine-s eu, maică-ta? Du-te dreacu’ şi ia una, s-a răstit Harvey.

— Bani, gagiule, n-am nici un chior.

— Vezi în sertarul de lângă chiuvetă, acolo unde sunt mereu. Ar trebui să fie plin.

— Eh, mda, vezi să nu.

Harvey a dat din cap, şi-a băgat *echipamentul* în pantaloni şi a tras fermoarul, apoi s-a întors. Martin era slab ca o scândură, dar cu muşchii bine reliefaţi. Îi plăcea să tragă de fiare, obicei căpătat în puşcărie. Era puternic fizic, dar cu creierii făcuţi muci...

Chirrr.

— Ce-i asta? Parcă ar fi o afurisită de veveriţă uriaşă.

Harvey privi în jur. Îşi scoase pistolul de calibrul .45 din buzunarul de la spate, a tras siguranţa şi a băgat cartuş pe ţeavă.

— N-a fost o veveriţă. Avem vizitatori.

Martin a băgat mâna pe uşă şi a scos afară un *shotgun Savage* 12.

— Hei, Beau! Deşteptarea!

— Ce? se auzi din interiorul rulotei.

— Vizitatori.

Martin a coborât treptele rulotei, cu *shotgun*ul orientat spre înainte. După o clipă a ieşit şi Beau, complet gol, păros ca Bigfoot, înarmat cu un *Uzi*.

— Ce-i? Poliţia?

— Nu cred, i-a răspuns Harvey. Ei ar fi năvălit cu toţii asupra noastră. Poate ceva competiţie în căutare de produse moka.

— Moka le dau doar nişte *buckshot*[3], a râs Martin.

Harvey tocmai se uita la Martin când fost un *flash*, un sfârâit puternic, şi a apărut o gaură în mijlocul burţii lui Martin...!

---

[3] Buckshot – cartuş asemănător cu cele pentru armele de vânătoare, dar cu 8 – 12 „alice” foarte mari. Efect devastator.

— Muiştilor!

Şi-a descărcat pistolul .45 asupra pădurii, iar Beau a început să secere copacii cu *Uzi*ul său pe foc automat. Apoi Beau a urlat, iar Harvey a văzut că braţul cu arma îi fusese smuls...!

Sloane a auzit ecourile îndepărtate ale focurilor de armă. Pistol. Foc automat de pistol mitralieră. Doi trăgători.

— Motocicliştii, spuse. Trebuie să plecăm din casă. Noi cunoaştem pădurea mai bine decât alienii. Vom folosi costumele de camuflaj.

Mary a fost imediat de acord.

În maşina sa de patrulare, Mac a primit apelul de la Loretta.

— Mac? Am primit un raport despre focuri de armă trase în zona iazului Crown.

— Am înţeles, dispecer. Probabil că motocicliştii trag iar la ţintă.

— Vrei să-i trimit pe Charlie şi Arnie, să te întâlneşti cu ei acolo?

— No... Motocicliştii ştiu bine că nu e cazul să se pună cu noi. Voi verifica singur. Dacă am nevoie de ajutor, te voi apela.

— Ai grijă, Mac. Probabil că sunt drogaţi. Nu se ştie de ce-s în stare.

— Te-am auzit.

— Puţin sport, spuse Nakande. Tragere la ţintă.

— Sunt nişte nulităţi.

— Da, dar numai ei erau disponibili. Decât deloc...

— N-am făcut atât drum doar ca să măcelărim o pradă aşa de slabă.

— Ziua este încă tânără, spuse ea. Ar trebui să mergem şi după Lunetist?

— Da. Şi să sperăm că încă mai are câte ceva din vechile aptitudini.

Totuşi, nu credea că ar fi posibil. Păcat.

Trecuse multă vreme de când purtase un costum de camuflaj (*ghillie*), dar era ca mersul pe bicicletă. Încă mai mirosea a pânză mucegăită stropită cu pipi de pisică.

Zâmbi către Mary care-l îmbrăcase deja.

— Râzi de mine?

— Niţel, mda. Eşti simpatică. Eh, aşa ai fi dacă te-aş putea vedea.

Ea îi întoarse zâmbetul.

— Ce carabină vrei?

El luă *Bestia* şi BFR. Muniţie de rezervă. Un pumnal Bowie în teacă. Şi-ar fi dorit să aibă şi nişte grenade, un lansator de grenade, nişte bombe nucleare tactice...

— *Winchester* .308.

— Şi rezervă?

— Nu. Ceva de un calibru destul de mare ca să-i doboare probabil că mi-ar rupe articulaţia.

— Eh, eşti mai dură decât pari.

Ea se uită la costumul de camuflaj.

— În momentul acesta arăt caraghioasă.

— Ei, doar un pic. *Silly ghillie*.

Mac a simţit mirosul de carne arsă când a tras lângă rulotă, apoi a văzut şi cadavrele.

Jesus Christ!

— Loreta. Trimite-i pe Charlie şi Arnie. Cheamă-l pe Sherrif Perkins. Cheama Poliţia Statală şi spunele să aducă aici şi o echipă SWAT.

— Mac?

— Am trei cadavre de motociclişti. Par ca şi cum ar fi fost ucişi de raze ale morţii. Avem probleme mari aici.

— E linişte în casă, spuse Vagouti.

— Da.

— Nu văd nici un semn de viaţă. Nu-i pot auzi.

— Am avariat vehiculul. N-au putut pleca cu el.

Ea îl privi.

—Dar noi cum am ajuns aici? Sau crezi că şi *picioarele* lor sunt avariate?

El dădu din cap. Perechea sa avea o limbă aspră, şi nu-l lăsa niciodată să uite acest fapt. Din fericire, ea avea alte virtuţi. Era un excelent Vânător.

— Mă duc să arunc o privire, spuse ea.

— Pot face eu asta, spuse el.

— Unul trebuie să o facă. Cu toate acestea, eu am să mă duc.

Ridică din umeri. Nu merita să se certe cu ea.

Nu a durat prea mult până ce s-a întors.

— Au plecat.

— Bine. Sunt pe jos. Probabil înarmaţi. Îi putem vâna. E mai sportiv aşa.

— Da.

— Sloane, Avem un plan?

— Mda. Mergem prin pădure până la rulota motocicliştilor. Ei au o camionetă şi motociclete. Le vom împrumuta.

— Dar crezi că sunt morţi?

— Pot să pariez.

— Şi apoi?

— Pas cu pas. Dacă auzim că suntem urmăriţi, ne adăpostim şi-i doborâm.

— Dacă îi vom putea vedea.

— Aşa e. Dar, am mai făcut-o şi altădată.

— Da, avem un foarte mic avantaj.

Mac ar fi trebuit să aştepte întăririle, dar locul era la fel de liniştit precum un mormânt, şi oricine i-o fi măcelărit pe cei trei probabil că plecase demult.

A luat *shotgun*ul şi a băgat cartuş pe ţeavă. Nu că asta l-ar fi făcut să se simtă ceva mai bine. A văzut pe lângă cei morţi un pistol .45, un *Uzi* şi un *shotgun* de 12 cu încărcare tip pompă şi destule tuburi de alamă. Şi totuşi cineva îi ucisese pe toţi.

În pământul umed de lângă cel mai mare dintre cadavre, era o urmă de picior. Era imprimat în sol un model ca de pietricele, iar când şi-a pus gheata alături... *Jesus*... el purta măsura 12, iar urma asta era de aproape două ori mai lungă şi de cel puţin două ori mai lată.

Doamne Dumnezeule! Urmele motociclistului uriaş erau peste tot, cântărea peste 120 Kg, dar urma aceasta era mult mai adâncă. Cât de mare o fi fost omul? Peste 2 m şi peste 180 Kg ?

Bigfoot, înarmat cu o armă ce făcea găuri de mărimea unui pumn dintr-o parte în alta, de aceeaşio dimensiune de o parte şi de alta a corpului?

— Loretta, unde-i echipa SWAT?

— Sunt pe drum împreună cu statalii; ETA[4] 45 minute. Charlie şi Arnie trebuie să ajungă acolo în 10.

— Spune-le băieţilor noştri să se întoarcă. Nu vreau să apară aici şi să pice în ambuscadă. Motocicliştii au fost măcelăriţi de cineva care are arme mult mai puternice decât ale noastre. Eu am să caut un loc unde să mă pitesc cu maşina. Spunele statalilor să mă apeleze pe frecvenţa tactică 3 când se apropie.

— Am înţeles, Mac. Ce se-ntâmplă acolo?

— Aş vrea al dracului să ştiu şi eu. Dar e de rău.

— Auzi?

— Ce anume?

— Ascultă!

Sloane ciuli urechile. Da. Un zgomot slab, în spate, dinspre casa lor. Nu chiar în apropiere, dar nici prea departe.

— Ar fi trebuit să-mi iau aparatul auditiv.

— Adu-ţi aminte să o faci mai târziu.

Dacă va mai fi un „mai târziu”.

— Sunt în urma noastră. Sau poate că e doar unul. Trebuie să ieşim de pe potecă şi să ne ascundem.

— Ei au echipamentul acela care-i face aproape invizibili.

— Mda. Dar nu e perfect. Dacă ştii la ce să te uiţi, îi poţi vedea. Ochii mei n-au uitat încă. Haide.

---

[4] ETA - Estimated Time of Arrival – timpul estimat până la sosire.

— Ar trebui să fim mai prevăzători.

— Pentru un *ooman* bătrân şi perechea lui neantrenată?

— Aminteşte-ţi *Povestea*.

— Eu sunt Nakande, cel care a urmărit şi a ucis în luptă de unul singur *kiande amedha*! N-am să mă las intimidat de o *Poveste*!

Din nou, Vagouti a păstrat tăcerea, ceea ce a fost bine, pentru că în această chestiune nu trebuia să fie avertizată de perechea ei. Doi *oomani* bătrâni, cu câte un picior în groapă? Bah!

— Nu pot fi departe, spuse el. Eu îl ucid cu sulița pe mascul. Tu poţi să te ocupi de femelă.

Din nou, ea a tăcut. Aşa cum şi trebuia.

De ani de zile, Sloane nu mai trăsese cu arma în afara *Tricounty Gun Club*, chiar şi atunci, nu atât de des cât ar fi vrut. *Bestia* nu excela prin precizie la distanţă, dar ei se aflau pe o potecă îngustă pe care se putea vedea la maximum 50 m, deci putea trage şi cu ochii închişi.

Aşa spera.

Şi-a reglat respiraţia şi şi-a concentrat privirea în lungul potecii. Arma era pregătită. Şi el era pregătit.

Imediat după ce el va fi tras, va trage şi Mary. Tot ce trebuia să facă ea era să ia linie de ochire asupra trunchiului răsucit al uni mic copac madrone şi să tragă, pentru că dacă el a văzut aerul blurat, înseamnă că acolo se află *creatura*.

Imediat după aceea se vor rostogoli într-o parte şi-şi vor schimba poziţia, pentru cazul în care *cineva* ar reuşi să-şi dea seama de unde au venit focurile.

Apoi, nu a mai fost nimic de spus, nimic care să le distragă atenţia. Doar aşteptare.

Timpul trecea încet, încet...

— Văd ceva, a şoptit el. În trei... două... ACUM!

A apăsat pe trăgaci, ochind aerul tremurător din faţa copacului...

*Winchester*ul lui Mary a detunat.

— FUGI!

S-au rostogolit, pe fondul unui urlet nepământean şi un glob de energie a explodat la trei metri în urma lor...

— FUGI! FUGI! FUGI!

Fie că amândoi rataseră, ceea ce Sloane nu credea că e posibil, fie mai era încă cel puţin o *creatură* acolo.

La dracu!

Vagouti a îngenuncheat lângă Nakande. Mai era încă în viaţă, dar nu pentru mult timp. Fusese lovit de două ori de proiectile solide de armă, unul prin plămâni, celălalt aproape de şold.

Vocea îi era înecată în fluid.

— Ai... avut... dreptate..., reuşi să spună înainte de a-l cuprinde o tuse înecată. L-am subestimat pe *ooman*...

A tuşit din nou scuipând sânge verde-strălucitor... apoi, brusc, şi-a dat ultima suflare.

S-a dus.

L-a jelit, însă doar pe moment. Ea a dezactivat dispozitivul lui de autodistrugere. De la această distanţă i-ar fi ucis pe *ooman*i, dar ea voia să trăiască destul cât să o facă ea însăşi.

Da, aşa voia.

Mac a auzit împuşcăturile, una mult mai puternică decât cealaltă. Detunături mari, carabine de mare calibru. Cine vânează pe cine?

Nu locuia nimeni în zona asta din mijlocul pustietăţii, cu excepţia unui cuplu de pensionari care au cumpărat în urmă cu câţiva ani proprietatea lui McGee. Bătrânul avea arme; Mac l-a văzut de câteva ori în poligon. Ranger forestier pensionar sau aşa ceva, păr alb, ten ul ca pielea veche netăbăcită.

Nu-şi făcea mari speranţe în legătură cu ei, dacă au ajuns să tragă. Nu, dacă trei motociclişti solizi n-au putut supravieţui împotriva *lor*. Indiferent cine erau *ei*.

Rahat. Ar trebui să aştepte echipa SWAT, dar dacă cineva are necazuri acolo? Trebuia să verifice. De asta era plătit.

Eh, rahat...

Sloane şi Mary înaintau prin pădure cât de repede puteau. Acum, urmăritorul lor va fi atent la o altă ambuscadă şi avea arme superioare pentru a *curăţa* orice loc suspect. Conta numai viteza. Dacă puteau ajunge la rulota motocicliştilor, ar fi luat camioneta lor, sau chiar o motocicletă şi ar fi avut şanse să scape de aici. Trebuiau să găsească un mijloc de transport pe undeva, pentru că pedala blană pe şoseaua liberă era de preferat strecuratului prin pădure, pe jos.

— Sloane?

— Va înainta mai încet acum; n-are de unde şti dacă nu încercăm să-i facem o nouă ambuscadă. Ar fi o greşeală să rişte.

— Aşa speri.

— Aşa aş face eu: un vânător pe urmele prăzii care tocmai i-a rănit grav, poate chiar ucis, perechea. Ar trebui să putem să menţinem distanţa.

Vagouti îl jelea pe Nakande chiar dacă era furioasă pe el. Pentru că şi-a dat ultima suflare. Pentru că în loc să-l considere pe *ooman* o pradă serioasă, l-a desconsiderat deoarece era bătrân. Vârsta afecta puterea şi viteza, dar nu întotdeauna şi îndemânarea. Să tragi cu o armă aşa cum ai făcut-o de zece mii de ori? O apăsare de deget nu necesita nici putere nici viteză.

Ea nu va face aceeaşi greşeală. Ei alergau către casa cu roţi care mirosea urât, unde au murit ceilalţi *ooman*i mai puţin abili. Era logic – acolo erau mijloace de transport, iar ei credeau că aşa vor scăpa de ea.

Era un risc, dar avea sens: încercarea de a-i urmări prin pădure nu era cea mai bună acţiune.

Cel mai bine ar fi să ajungă înaintea lor acolo unde se duceau ei, ca si aibă în linia ei de foc.

Sau poate ar trebui să-şi folosească lamele. Ar fi mult mai mulţumitor.

Mac a ieşit de pe potecă, croindu-şi cu grijă calea prin desiş. Ascunderea nu era acelaşi lucru cu un camuflaj bun, dar dacă ei nu-l vedeau, ar fi avut nevoie de mai mult timp ca să-l *prăjească* cu laserele sau cine ştie ce altă sculă. Se mişca intenţionat fără grabă. Fie că cei doi bătrâni îi uciseseră pe ucigaşi, fie ei fuseseră ucişi; nu se mai auziseră alte focuri de armă cu excepţia acelora două. Indiferent ce s-o fi întâmplat, treaba era gata şi gândindu-se mai bine, al ar fi trebuit săaştepte sosirea echipei SWAT, dar nu. S-ar putea ca totuşi, cineva să aibă nevoie de ajutorul său, deci trebuia să meargă şi să vadă ce şi cum.

Sloane a încetinit pasul.
— Ce-i?
A inspirat adânc, apoi a expirat pe jumătate.
— Mă gândesc. Dacă *creatura* din urma noastră i-a ucis pe motociclişti, atunci ştie despre locul unde-i rulota.
— Şi? Aha. Stai.
— Mda. Ştie şi despre camioneta şi motocicletele de acolo.
— Crezi că le-au tăiat şi lor cauciucurile?
— Dacă ei i-au ucis pe motociclişti, iar pe noi se aşteptau să ne prindă acasă, poate că nu le-au tăiat.
— Şi-atunci?
— Ştie că fugim, iar cel mai apropiate mijloace de scăpare rapidă sunt camioneta sau motocicletele.
— Mda. Şi?
— Dacă aş fi eu urmăritorul şi aş şti încotro te duci? Să mă mişc încet pentru a evita o nouă ambuscadă ar fi relativ sigur, dar aş prefera să fug repede pe o cale ocolitoare pentru a ajunge înaintea ta. Aşa aş face eu.
— Fir-ar...
— Dacă au mai vânat oameni, înseamnă că acum ştiu cum gândim; acesta este primul lucru pe care-l faci cu o pradă periculoasă. O faci să joace cum îi cânţi.
— Încep să cred că s-ar putea să nu fie în interesul nostru să mergem direct la rulota motocicliştilor fără să avem mare grijă. Bine, poate... ce-i asta?
El ciuli urechea.
— Cineva vine spre noi din faţă. Şi nu e pe potecă.
— Monstrul?

— Nu ştiu. Nu face atât zgomot pe cât mă aşteptam. Hai să ne ascundem. Poate că va ajunge din nou în bătaia armelor noastre.

Mac era transpirat rău. Copacii îi ţineau umbră, dar aerul era încins şi se încingea tot mai mult – probabil erau vreo 33^0C astăzi – iar el şi-ar fi dorit să fi luat o sticlă sau un bidon cu apă.
Nu departe se afla un izvor şi dacă-şi asuma riscul de a se îmbolnăvi bând din acea apă în care se căcau castorii şi raţele, putea să-şi astâmpere setea. Ar fi trebuit să ia aparatul de filtrare a apei pe care îl avea în maşină.
La fel de bine puteam să-i aduc pe Marines şi Air Force, dacă m-aş fi gândit la ei.
Cercetă terenul pe direcţia în care voia să meargă. Mulţi copaci, tufişuri, tufe de mure. Apoi a înaintat într-un mic luminiş.

— Nu trage, a şoptit Sloane. E ajutorul de şerif.
— Nu sunt oarbă, pot vedea asta.
— Să vedem dacă-l putem avertiza fără ca să tragă asupra copacilor.
Începu să fluiere încetişor tema *alien* din filmul *Întâlnire de gradul trei*.
— Te-ai gândit mult până ţi-a venit ideea asta, Sloane?
— Cine-i acolo? Sunt ajutorul şerifului! Ieşi la vedere cu mâinile ridicate!
— Şerifule, suntem Sloane şi Mary. Noi am cumpărat vechea fermă a lui McGee. M-ai văzut în poligonul de tragere.
— Ieşiţi la vedere! Lăsaţi armele jos!
— Şerifule, zău că trebuie să trecem peste astea! Mai este cineva în pădure şi sunt nişte ucigaşi.
— I-am văzut pe motociclişti. Ieşiţi la vedere!
— Purtăm costume de camuflaj, *ghillie*. Ne ridicăm în picioare, dar arătăm ca nişte tufişuri. Armele sunt jos. Nu trage în noi.
— Încet şi fără mişcări bruşte!
Aşa au făcut. Sloane şi Mary îşi lăsaseră deja pe spate capişoanele costumelor.
— Isuse! Cum de nu v-am văzut?

— N-am vrut să ne vezi.
— Ce mama dracului se-ntâmplă aici?
— Vino mai aproape, nu vreau să strigăm unul la altul.
— SWAT e pe drum.
— Vom avea nevoie de ei, spuse Sloane.
— De ce ai fluierat melodia aia?
— Ca să te fac doar atent, fără să te apuci să tragi în toate părţile cu *shotgun*ul.
— Aha.

— Te ţii de bancuri? a izbucnit Mac.
— Nu. Am petrecut prin astea şi în Alaska, acum aproape zece ani. Federalii ştiu despre ei. La sfârşit a fost o mare explozie care a ras orice dovadă. Acum s-au întors.
— Eşti nebun.
Dar se gândi la urma de picior. Mai mare decât a oricărui om pe care-l văzuse el vreodată.
— Ai văzut pe cineva ucis în modul cum au fost motocicliştii?
— Nu, dar poate că un fel de operaţiune secretă... sau poate o bandă rivală.
— Chiar contează, dacă ei ucid oameni? a întrebat Mary. Unde ţi-ai parcat maşina?
— La două sute de metri de rulotă, în afara drumului.
— Bine, poate că putem ajunge acolo fără ca el sau ei să ne vadă. Ne poţi lua cu tine şi vom discuta despre asta undeva unde vom fi în siguranţă.
— Trebuie să vă iau armele.
— Nu. Dacă *creatura* asta se va ivi, probabil că tu nici nu o vei vedea; are un fel de camuflaj electronic, iar noi trebuie să o depistăm înainte ca să ne vadă ea pe noi. Trei trăgători sunt mai buni decât unul.
Mac reflectă un moment.
— Trebuie să o luăm din loc, şerifule.
— Mac. Spune-mi Mac.
— Fie că e în faţa noastră, fie în urma noastră, în ambele cazuri, nu putem rămâne aici.

Vagouti a ajuns şi după o scurtă cercetare a înţeles că, în afară de cei morţi, era singură aici.
Bine.
A folosit lamele de pe antebraţ pentru a scoate din uz vehiculele, pe cel cu patru roţi şi pe cele trei cu două roţi. A tăiat şi cauciucurile rulotei. Ar fi trebuit să facă asta mai înainte. Ea a găsit un loc perfect de unde putea supraveghea sălaşul, apoi a decis că e prea perfect. Dacă ar fi fost în locul *ooman*ilor, ea ar fi depistat locul încă de la sosire.
A găsit o altă locaţie, nu la fel de bună, dar suficientă. S-a pitit acolo. Chiar dacă nu au avut nişte costume speciale de camuflare, l-au ucis pe Nakande. Cum? Nu contează, dar s-a întâmplat. Trebui să presupănă că ei pot să-i depisteze... doar dacă ea nu va folosi camuflajul la capacitate maximă. Nakande a făcut o eroare fatală. Ea nu o va face.
Trebuie să-şi controleze furia. Perechea ei nu mai era, iar un gest prostesc din partea ei ar putea avea acelaşi rezultat. Bătrânul *ooman* şi perechea lui nu păreau a fi mai puţin periculoşi decât îi descria *Povestea*.

— Credem că *creatura* – *creaturile* – au făcut o ambuscadă la rulotă ca să ne *termine* acolo. Putem ajunge la maşina ta fără a fi văzuţi dacă ei sunt acolo? a întrebat Sloane.
— Mda, trebuie să ocolim pe la est, prin viroagă. Dar drumul e mai greu aşa.
— Dar e cea mai bună opţiune.
— Mda.

Vagouti s-a aşezat la adăpost, şi-a liniştit respiraţia şi a aşteptat. Un Vânător trebuia să fie răbdător. Nakande a fost un bun Vânător şi un Luptător, dar răbdarea nu a fost una dintre virtuţile sale. Era puternic şi rapid şi asta a foast destul. Până acum.
Ea îi va ucide cu lancea. Tragerea în ţeapă şi hăcuirea i-ar fi adus o satisfacţie mai mare, dar ea nu va repeta greşeala de a-i subestima. Toţi *Yautja* car au comis asta până acum, inclusiv perechea ei, au murit pentru că au făcut-o. Repede şi precis, va lua craniul şi va pleca acasă unde va trebui să-i explice tinerei sale progenituri de ce stăpânul lor nu s-a întors cu ea.
A comis o greşeală, îi va răspunde ea. *Învaţă din asta*.

Viroaga era mai mult sau mai puţin uscată, dar destul de abruptă. Rulota se afla la vreo 100 m spre vest, invizibilă prin pădurea deasă. Cu puţin noroc, se vor putea căţăra afară din viroagă, vor merge pe drumul de pământ la maşina ajutorului de şerif, şi se vor căra dracului de aici înainte ca urmăritorii lor să-şi dea seama că ei au plecat.
Sloane şi Mary nu au dezvăluit nimănui, niciodată, ce s-a întâmplat în Alaska, dar acum secretul nu-şi mai avea rostul.
Indiferent cine din guvernul federal era însărcinat cu exterminarea *alien*ilor va trebui să vină şi să facă oarece muncă aici, dar asta era ceva pentru care-şi va face griji mai târziu. Mai întâi trebuiau să se pună ei la adăpost.
Au urcat panta de cealaltă parte a virogii. Când vor începe ploile din octombrie, aici va fi un râu, dar nici pentru asta nu trebuia să-şi facă griji acum.
Aproape de vârf, Mac s-a apucat de o creangă uscată ca să se sprijine, dar aceasta s-a rupt ceva mai jos de mâna sa.
*Crack*ul făcut s-a auzit tare în liniştea dimineţii.
— Măsa-n...! a izbucnit Mac.
S-a prins de o rădăcină mai groasă de copac şi şi-a oprit căderea în josul pantei.
Imediat, Sloane şi-a pus un deget la buze impunând linişte. Au rămas în ascultare. El se încredea în urechile lui Mary şi ale lui Mac mai mult decât în ale lui, dar şi-a ţinut respiraţia, străduindu-se să audă...
Nimic.
Distanţa era cam mare, poate că zgomotul nu a ajuns până acolo.
— Haidem, spuse. Repede.

Vagouti a auzit zgomotul din pădure. Nici prea aproape, nici prea departe. O creangă ruptă; cunoştea sunetul – auzise multe prăzi de talie mare care fugeau de ea făcând asemenea zgomote.
Ocoleau poiana cu rulota. Plănuiau să se aproprie dintr-o direcţie neaşteptată, pentru că suspectau că e o capcană. Acesta era semnul unei prăzi care era şi Vânător. Inteligent. Îşi

reconsideră strategia şi tacticile. Putea să-şi schimbe cu uşurinţă poziţia şi să găsească un loc mai bun de unde să supravegheze arcul perimetrului.
Sau, se putea duce în întâmpinarea lor, pentru că aceştia nu o aşteptau.
Surpriza putea fi de partea ei, dar nu pentru multă vreme. Poate că ei nu ştiau exact unde se află ea, dar vor fi în stare de alertă. Doi, ambii înarmaţi? S-ar fi putut separa şi chiar dacă ea îl ucidea pe unul cu lancea, celălalt ar fi avut-o ca ţintă la vedere. Aşa ar fi făcut ea dacă ar fi fost în locul lor.
Trebuia să-i surprindă împreună.
Se ridică în picioare.

— Maşina este dincolo de cotul potecii, spuse Mac.
— Dacă îmi dai cheile, mă duc să o iau şi să vin cu ea aici. N-are nici un rost ca să ne ducem toţi trei mai aproape de cât e cazul.
Ajutorul de şerif se încruntă.
— Mă duc eu. Este maşina mea.
— Bine, eu am să te acopăr, spuse Sloane.

Vagouti a mirosit vehiculul înainte de a-l vedea, odoarea de distilat de petrol ars pe care ei îl foloseaua umplut aerul pădurii.
Se încruntă. Nu fusese nici un vehicul înainte, când cercetase ea zona. Cineva a sosit după acel moment.
Deci, mai erau şi alţii.
Acolo se ducea Lunetistul, nu unde se aflau *ooman*ii morţi. Încerca să fugă.
A văzut automobilul şi l-a recunoscut. Era unul dintre cele folosite de forţele lor de ordine; aveau o înfăţişare specifică.
Alte prăzi înarmate. Câte?
Se apropie încet.

Pe când Mac se ducea spre automobil, Sloane hotărî:

— Trebuie să ne separăm. Tu rămâi aici. Eu voi traversa drumul.

— De ce?

— Pentru că dacă e vorba de doar unul singur, va fi nevoit să-şi schimbe rapid linia de ochire pentru a ne doborî pe amândoi.

— Bine. Ai grijă, Sloane.

— Voi avea. Stai bine ascunsă.

Un *ooman* înarmat se apropia de vehicul.

Nu-l putea lovi cu lancea pentru că ceilalţi ar fi descoperit-o. Poate că ar fi reuşit să-i *termine* pe toţi, dar asta nu era o alegere înţeleaptă. Erau cel puţin trei, poate chiar mai mulţi.

Dacă intenţia lor era să fugă cu vehiculul, aşa cu se părea că era? Tot ce avea ea de făcut era să aştepte până ce ei toţi se vor fi aflat în interior, incapabili să riposteze cu focuri de armă sau să fugă; atunci ea îi putea ucide cu suliţa în automobil.

Nu era o metodă atât de sportivă cum şi-ar fi dorit, dar, în final, ar fi avut capul *ooman*ului care i-a ucis ei perechea. Şi cine, care nu a participat direct la această vânătoare, ar fi putut să o critice? Unul împotriva a mai mulţi? Toţi înarmaţi? Şi la fel de mortali ca şi ea?

Se retrase puţin, căutând un unghi mai bun. Vehiculul se va îndepărta de ea în lungul drumului prăfos. Ceilalţi trebuie să se afle ceva mai departe în acea direcţie, aşteptând să le vină maşina cu care vor fugi de ea. Nu poţi lovi o ţintă cu lancea dacă nu ştii unde este. Din nou, aceştia se purtau aşa cum trebuia să se comporte un Vânător.

Ea a ucis prăzi periculoase pe o duzină de planete. Le va ucide şi pe acestea.

Avea nevoie de un loc de observaţie mai bun. Cercetă în jur.

Mac a descuiat portiera şi a deschis-o. Apoi a aruncat o privire asupra împrejurimilor.

Nimic.

A pus *shotgun*ul în rastel.

S-a aşezat în scaun şi a pornit motorul. O întoarcere în U şi a pornit încet în josul drumului; nu voia să stârnească praful sau să facă mai mult zgomot decât trebuia.

Sloane a văzut maşina şerifului rulând încet către poziţia lui. Privi peste ea, spre pădure.

Până acum, totul era bine.

Dar... iar avea senzaţia că este supravegheat.

Unde se afla *alien*ul *predator*? Dacă era acolo, cum va acţiona? Trei oameni înarmaţi. Periculos să tragă, dacă era numai unul.

Aşteaptă până ce toţi se urcă în maşină, apoi o spulberă.

Automobilul a aprit alături de el.

— Urcaţi-vă! le-a cerut Mac.

Linia de ochire, se gândi Sloane. *Unde m-aş plasa eu ca să trag asupra maşinii*?

A presupus că ei văd maşina. Şi pe toţi cei care se apropie ca să se urce în ea.

— Mary. Ghemuieşte-te pe bancheta din spate. Eu am să mă prefac că mă aşez pe scaunul din faţă.

— Te prefaci?

— Dacă stau aplecat şi deschid portiera, apoi o închid, poate că nu mă vor vedea ce fac. Depinde în ce unghi se află.

— Vezi ceva?

— Nu. Dar sunt acolo.

— Eşti sigur?

— Mda.

— Ce faci, a întrebat Mac.

— Cred că unul trage cu ochiul. Dă-mi cinci secunde după ce închid portiera şi mă pitesc, apoi calc-o, fă ceva praf şi zigzaghează.

— OK, a confirnat după o scurtă pauză.

Sloane o privi pe Mary cum se strecură lângă portiera din spate. A deschis-o şi s-a întins pe banchetă.

Sloane a inspirat adânc, s-a mişcat cât mai jos posibil către portiera de la locul pasagerului din faţă. A deschis-o şi a închis-o repede.

Poate m-au văzut, poate nu. Dacă m-au văzut, nu vor trage asupra maşinii. Dacă nu?

S-a întors în desiş şi s-a pitit pe burtă.

Trei... doi... unu...

Mac a călcat acceleraţia până la fund, iar cauciucurile au aruncat ţărână şi praf. Maşina a derapat, a recăpătat tracţiunea şi a demarat...

Sloane cerceta drumul şi pădurea, căutând, căutând...

Vagouti a ochit vehiculul. Acesta împrăştia praful, opturându-i vederea, dar ei erau cu toţii înăuntru... acum era timpul...

Nimic, Sloane nu a văzut acea sclipire tremurătoare pe care o căuta. Poate că s-a înşelat... un con a căzut dintr-un pin Douglas drept în drum. L-a văzut căzând şi a ridicat ochii spre locul de unde...

Eşti o provocare Lunetistule. Ai respectul meu, dar până la urmă, Yautja sunt Vânători mai buni. Moartea vine pentru tine...

În copac! *Este în copac*! *Unde...*?!

Trebuie să fie craca aia groasă, aflată la 5 m înălţime. Cele mai subţiri n-ar fi suportat greutatea *creaturii*.

Nu o putea vedea. Nici un tremur de aer. La dracu!

Aproape de trunchi, ghemuită pe cracă şi sprijinită de umflătura aia a lemnului. Acolo trebuie să fie.

Nu mai era timp. Dacă *creatura* se pregătea să tragă, el acolo trebuia să ochească.

Sloane şi-a aliniat arma spre ceea ce părea a fi un spaţiu gol şi a apăsat pe trăgaci...

Vagouti începu să-şi activeze lancea, când a simţit o teribilă durere în partea stângă. A căzut...

Sloane a auzit impactul, a simţit şocul căderii, şi avea deja pregătit revolverul.

N-a urmat nici o rază a morţii.

Era doar una?

A aşteptat, cu arma aţintită asupra locului unde creatura invizibilă a căzut la pământ...

Vagouti nu putea respira; impactul căderii i-a scos aerul din plămâni. Sângele îi curgea din răni şi prin faţă şi prin spate. O coastă era ruptă, şocul i-a afectat organele interne, dar nu era încă moartă.

Reuşi să se ridice în picioare.

Dispozitivul care-i asigura invizibilitatea a încetat să funcţioneze, avariat de cădere. A devenit vizibilă pentru Lunetist. Ştia, cu aproximaţie, cam unde se află. A trimis un glob de energie, la joasă înălţime, pentru că el sigur era pe burtă...

La jumătate de metru de Sloane pământul a erupt când globul energetic a săpat adânc o tranşee lungă de doi metri.

Ţărâna şi fierbinţeala l-au împroşcat.

A ochit cu revolverul în centrul masei şi a tras.

Distanţa nu era mare lucru pentru o armă de un asemenea calibru, dacă îi stăpâneai reculul.

Predatorul a căzut la pământ.

Nu a mai urmat nici un alt glob energetic.

Doar unul. Dacă ar fi fost mai multe *creaturi*, ar fi tras şi ele.

Loane s-a ridicat.

În spatele său, Mary a întrebat:

— L-ai nimerit?

— Da.

Mac, venit imediat în urma ei:

— Crezi că ar putea fi şi alţii?

— Nu, aş fi fost mort.

Cei trei s-au apropiat de locul unde *alien*ul mort sau pe moarte zăcea întins pe covorul de ace de pin căzute.

Era mai mic decât ceilalţi. Un tânăr? Nu, stai, era o femelă...

Ea se uită în sus la Sloane, a spus ceva într-o limbă cu adevărat străină, izbucnind în râs – cel puţin a semănat cu un râs – apoi a tuşit şi a murit.

— Dom'le, spuse Mac. Uite-te la asta! N-am mai văzut ceva măcar asemănător!

Sloane a văzut... Creatura purta un... ceas? Ceva ce pulsa.

Oh, la toţi dracii!

— Haideţi în maşină, repede, repede! a strigat Sloane.

— Ce sa-ntâmplat?

— Are un fel de **dispozitiv** de autodistrugere! Urmează să explodeze! O explozie mare! Haideţi!

Şi au început să alerge.

Se aflau la vreo jumătate de milă depărtare când bomba a detonat, iar unda de şoc a pus maşina de-a latul drumului, ca şi cum ar fi fost înşfăcată de o mână uriaşă.

După o clipă, când au înţeles că nu vor muri, Mac a început să râdă nervos.

— Nu pot să cred. Nu pot să cred nimic din ce s-a întâmplat.

Sloane o privea pe Mary care zâmbea.

— După ce ţi se întâmplă de două ori, devine mai uşor de crezut.

SFÂRŞIT